

брий, педѣй ма отлѣча отъ ония, дѣто стоятъ на дѣспата ти страна, за голѣмата си милостъ.“ Приближава краятъ, о душе, а ти никакъ са не погрижвашъ, нито са приготвяшь, врѣмято нажѣсява и остава се по малко и по-малко. Погледни какъ си близу до вратата, врѣмято на живота ти прѣцъхвѣтява, като нѣкое цвѣте. Защо толкозъ напразно са грижишь да събирашь и трупашъ богатство? Каква облага за тебъ ако спечелишь и цѣлия свѣтъ, а душата си изгубишь?

Тѣй съ такива думи и съ такива мисли, казани отъ сърдце, днесъ радостно можемъ да посръщнемъ кръстътъ; намъ ще бѣде леко да го понесемъ, да вървимъ слѣдъ Христа. Наистина ние можемъ да земемъ кръстътъ въ рѣка си, като знакъ на побѣда, и като знакъ че остуяхме срѣцу злитъ си желанія, надвихме на тѣлеснитъ си пощевки и тогава съки изъ насъ може да рече: „Боже помогни ми тихо и безбѣдно да прѣплувамъ постното море, колкото ми остава; удостои ма, Христе, да достигна пристанището на твоео славно Въскресение.“

За това, братия, елате сичкома да приближимъ до честния кръстъ, дѣто като подъ сѣнката на еднолистното дърво да си починемъ малко отъ постниятъ трудъ; да си отдѣхнемъ и у сѣщото врѣме да си помислимъ, че съ тоя кръстъ наший спасителъ ни наумѣва своитѣ мъки, що е прѣтърпѣлъ зарадъ насъ; Христовий кръстъ като че ни казва: „зарадъ васъ прѣтърпѣхъ сѣкакви хули, заплювания, заплесквания, а вие неможехте ли да понесете на брата си поне една негова горчива дума.“ Да понесемъ